התורה שרוא . דכתב הרמב"ם בסמנ המלות שורש א' ז'ל כי כל מה שלונו חכמים לעשותו וכל מה שהזהירנו ממנו כבר לווה משה רבינו ש"ה בסיני שילונו לעשותו והוא אומרו עפ"י התורה אשר יורוך ונו' והזהירנו ית' מעבור דבר מכל מה שתקנו אותו או גורו ואמר לא

תסור וגו׳ עכ"ל: שר, הרמבין כיון דכל איסורי דרבכן בכלל לא תכור כוא אם כן איך בקילו באיסורי דרבנן לומר ספיקא דרבנן לקולא כיון דכל מה שאמרו חכמים הרי הוא מן התורה בכלל לא תכור וע"ם . ובס׳ זהר הרקיע כתב ליישב שכך סורשו מאת מחקני כתקנות ללכת בהם לקולה כדי להפריש ביניהם לד"ת ע"ש . ובזה יתיישבו כל הקושיות בהקבה הרמב"ן שם על סרמב"ם. וסרמב"ן בסבנות בם סוכיר עוד חחת והיא מהא דאמרו בפלונתא דדבר תורה הלך אחר המחמיר ובדברי סופרים הלך אחר המיקל ע"ם. ובזם אינו עולם דברי זהר הרקיע דבשלמא בספיקא דגוף המעשה איכא למימר דכך הורשו מאת מתקני בתקנות שלא יאבר אלא בודאי אבל לא מספק ולא גזרו כלל בספק אבל במחלוקת סשנוי' בדברי סופרים דלדברי סמחמיר והאוסר לא סורשה להקל לזה שיסתפק בדינם כיון דהם יודעים שאסור בודאי וא"כ מאן שרי ומאן מחיל איסור לאו דלא תסור . ולכן מוכרח שיטת סרמב"ם דכל הספיקות מדבריהם אבל מן התורה כל הספיקות מותר מש"ה כשנסתפק אם אסרו חכמים בזה כגון מחלוקת בדברי סופרים ליכא לא תסור כיון דספק מן התורה שריא ומדרבנן לא גזרו בספיקות אלא בדאורייתא דוקא ולא בדבריהם ודוק:

פרק רביעי

לארור טעיון בזם נראם דסוא מחלוקם ביני אמוראי בש"ם דילן אם ספק אסור מן סחורם בפרק קמא דחולין דף י' בעי מנים ר' אבא מרב סונא בא זאבונטל בני מעיים מסו מי חיישינן שמא במקום נקב ניקב א"ל אין המשק שמא במקום נקב ניקב ה'לה לפור המנקד באבטיח חוששין שמא במקום נקב ניקב א"ל מי קמדמים מוך ג' איירי דומיא דסיפא דסכונס יבמחו דאיירי מוך ג' דאי לאחר ג' אמאי חייב קרבן כיון דרוכ מיס טוברן ניכר לבלש וזו הואיל ולא הוכר שוברם מאי הוי לים למיעבד והה'ג אמריק בשבועות דף מ"ח פרט לאנוס גבי שלא בשעא וסתה עכ"ל ע"ש דף ל"ה:

ונראה לפי זה דחי' בפרק יולח דופן דף מ"ו דגבי איסור דאורייתא אמריגן משכגיעה לכלל שנים הביאה שערות ואפי' לא כתלאו אמריכן שמא נשרו ע"ש וא"כ לא סים רשאי לאכול דכיון דהגיע לכלל שנים חיישיגן שמא נשרו . לבל לדעת הרמב"ם דספק מותר מן בתורה וכל שלא באו השערות אינו אלא כפק שמא נשרו . ועמ"ש בשמעתא ה' פי"ג וא"כ בדין קא אכיל והתורה התירו וא'כ למה יתחייב מלקות למפרע על אכילתו ברשות התורה . ואפשר כיון דעכ"פ מדרבנן אסור דהא ספק אסור מדבריהם וחיישינן במא נשרו א"כ י"ל הא דפליגי רב ושמואל אם נעשם גדול למפרע לאו למלקום כוא אלא להעאת וכיון דאסור עכ"פ מדרבק תו לאו אנום מיקרי ומחוייב חטאת כשנתברר שהיה גדול למפרע וכדמוכח פ' ידיעות העומאה גבי אשה שאמרה נטמאהי דחייב הטאת ופריך והא אנום סות ומשני בסמוך לוכתה ע'ש והיי"ל וסהות דרבכן אלא כיון דמדרבכן אסור תו לאו אנום סוא. מיסו להטאת שפיר מלינו למימר כל שאין אנום במור ועכ"פ מדרבק אסור תו לאו אנום מיקרי וכל שנתברר איסורו הייב חטאת אבל למלקות לא יסכן לחייבו מלקות על ידי איסורו מדרבנן כיון דמן כתורם מותר לו לאכול אם כן אינו ראוי לשונש מלקות וכיון דמפרשי חוספות למלקות נראם דס"ל דספק אסור מן התורה ולא כים רשאי באכילתו מספק שמא נשרו דהוא ספק חורה. וכמים שם בשמעתא ה' פרק י'ד ע"ש משום ככי כשנתברר אחר כך לקי עלם ובמוסרי"ע ופר'ח מקרו בדעת תוספות תי ס"ל כדעת סרמב"ם תו כדעת כרשב"א וכר"ן . ולעל"ד נראה מוכרח מה דמפרשי למלקות דס"ל דספק אסור מדאורייתא דאם סים מותר באכילם חלב מן כתורם לא לקי כשנתברר אם"כ שכים גדול כיון דבדין תורה זכאי ורשתי בחכילתו ודוק:

ודגרה נראה דהרמב"ם לשישתו מוכח דספק מן

דבית חיסורה לסי בבב בכנה לחומו י בני וכח בחכי בכר בימהם ברס"ר ב. בים הבארין א"ל הנ כרס"י חף ב כהד גמירי לה מי דרה הנתוב הוא ז יכנ ספק דחים מת ישביה עכ"ל . מ כבי תונדה וחולי בר בה ספק נגע ספק הבי הים מגולין אסונ ה הסיעה מה סועת דו הכל נמי דבר פיו בנ ב במה דרלו חבי בה ההיסורת מה ברבים ידבה כאין כו י דוד מירת סכתו ים כ ידהי נים לן לכ יהה נחומרת וכי נהי כך דספיקא בי נראה דאביי הספיקות חיי ב ניה הנה נשמה בנ בת בתנים או בד יבני בביר לאו ו ד נבנה מדבריסם מירנים פרק פי מ הדה נובות סרבים בים ידבים סכי סוכ בדברה זכח מפק מ בדר יביל מבוס דספ דבר בתה יעבור דה: בי יכנר מיתר מן סנ בדר דלם יעבור ב ב"ב ד כד דחמוכת כ ה הבתם בנכתה ב ב בתודם לתומות הדד בייני מסופה ינה ת ביני וספיתת מדב בבירה לים דמה